

W ramach zarzutu drugiego Arkema podnosi naruszenie zasady niedyskryminacji wynikające z niewzruszalnego charakteru domniemania decydującego wpływu spółki dominującej na jej spółki zależne, ponieważ z uwagi na to domniemanie uczestnicy kartelu traktowani są różnie w zależności od tego, czy należą do grupy spółek, czy też do niej nie należą.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok narusza zasadę równego traktowania i prawo do rzetelnego procesu w zakresie, w jakim Sąd — w odpowiedzi na jej zarzut w przedmiocie naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, wynikającego z braku uzasadnienia — zbadał tylko argumentację Elf Aquitaine, spółki dominującej Arkemy, a nie tę, którą przywołała sama Arkema. Wprawdzie Sąd nie jest zobowiązany do wyczerpującego zaprezentowania każdego punktu rozumowania przedstawionego przez strony sporu, jednak uzasadnienie zaskarżonego wyroku powinno przynajmniej pozwolić wnoszącej odwołanie na dokładne poznanie przyjętego wobec niej przez Sąd rozumowania.

W ramach zarzutu czwartego i zarazem ostatniego Arkema podnosi wreszcie naruszenie zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim jej obroty zostały uwzględnione przez Komisję dwukrotnie przy obliczaniu podstawy grzywny, oraz błąd, jaki popełnił Sąd, twierząc, iż Komisja nie miała innego wyboru, jeśli nie chciała odstąpić od metody obliczania zgodnej z wytycznymi. Czyniąc tak, Sąd przyznał bowiem wytycznym Komisji bezwzględna moc obowiązującą, której one nie posiadają. Zdaniem wnoszącej odwołanie takie wytyczne są raczej zbliżone do reguł postępowania, które stanowią pewną wskazówkę dla praktyki administracyjnej, niż do przepisów prawnych, których w każdym razie musi przestrzegać administracja.

- uchylenie w całości, na podstawie art. 256 TFUE i art. 56 protokołu nr 3 w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, orzeczenia Sądu z dnia 30 września 2009 r. w sprawie T-174/05 Elf Aquitaine SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w postępowaniu w pierwszej instancji;
- w związku z tym stwierdzenie nieważności art. 1 lit. d), art. 2 lit. c), art. 3 i art. 4 pkt 9 decyzji Komisji C(2004) 4876 wersja ostateczna z dnia 19 stycznia 2005 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-1/37.773 — MCAA);
- Tytułem pomocniczym, uchylenie lub obniżenie, na podstawie art. 261 TFUE, grzywny w wysokości 45 mln EUR nałożonej łącznie i solidarnie na Arkemę SA i Elf Aquitaine w art. 2 lit. c) ww. decyzji Komisji na mocy przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania z uwagi na obiektywne uchybienia dotyczące uzasadnienia i argumentacji orzeczenia Sądu w sprawie T-174/05, opisane w sześciu zarzutach niniejszego odwołania;
- W każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Elf Aquitaine w związku z postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów na poparcie swego odwołania.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 30 września 2009 r. w sprawie T-174/05 Elf Aquitaine przeciwko Komisji, wniesione w dniu 15 grudnia 2009 r. przez Elf Aquitaine SA

(Sprawa C-521/09 P)

(2010/C 37/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Elf Aquitaine SA (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery i S. Thibault-Liger, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— Tytułem żądania głównego:

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, nie wyciągając wszystkich wniosków z represyjnego charakteru sankcji związanych z art. 101 TFUE [81 WE]. Zarzuca ona Sądowi w szczególności, że wyłączył ją w bezprawny sposób z zakresu stosowania zasady domniemania niewinności i zasady indywidualnego charakteru kar, przypisując wnoszącej odwołanie odpowiedzialność za naruszenie, którego dopuściła się jej spółka zależna, podczas gdy okoliczności faktyczne przedstawione przez wnoszącą odwołanie, przeciwnie, wskazują, iż nie dopuściła się ona osobiście żadnego naruszenia i że nie wiedziała nawet o istnieniu spornego naruszenia w chwili jego popełnienia.

W ramach zarzutu drugiego Elf Aquitaine podnosi naruszenie jej prawa do obrony wynikające z błędnej wykładni zasady słuszności i zasady równości broni. W zaskarżonym wyroku Sąd orzekł bowiem, że zasada równości broni nie została naruszona w niniejszym przypadku, ponieważ wnosząca odwołanie mogła skutecznie przedstawić swe stanowisko w toku procedury administracyjnej i że zarzuty zostały jej przedstawione po raz pierwszy w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów. Zdaniem wnoszącej odwołanie ta wykładnia jest błędna,

ponieważ sprowadza się do zanegowania konieczności poszanowania prawa do obrony przysługującego wnoszącej odwołanie począwszy od etapu dochodzenia wstępnego i nie uwzględnia konieczności bezstronnego przeprowadzenia przez Komisję takiego dochodzenia — na niekorzyść, lecz również na korzyść — w stosunku do każdej osoby podejrzanej o popełnienie naruszenia.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że wielokrotnie naruszył prawo w zakresie obowiązku uzasadnienia. Naruszenia te dotyczą zarówno oceny treści uzasadnienia wymaganego od Komisji i jego mocy przekonywania, jak również samej treści zaskarżonego wyroku, który zawiera wiele sprzecznych twierdzeń.

W ramach zarzutu czwartego Elf Aquitaine podnosi naruszenie art. 263 TFUE [230 WE] w zakresie, w jakim Sąd przekroczył granice kontroli zgodności z prawem, zastępując swą własną oceną dotyczącą możliwości przypisania naruszenia popełnionego przez spółkę zależną spółce dominującej wadliwą i zwięzłą ocenę zawartą w decyzji Komisji.

W ramach zarzutu piątego, który składa się z czterech części, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie przepisów dotyczących możliwości przypisania odpowiedzialności w zakresie praktyk antykonkurencyjnych. Zamiast przyjmować domniemanie odpowiedzialności spółki dominującej za działania jej spółki zależnej Sąd powinien był bowiem zbadać, czy Komisja dostarczyła dowody na konkretną ingerencję wnoszącą odwołanie w zarządzanie jej spółką zależną.

W ramach zarzutu szóstego i ostatniego wnosząca odwołanie podnosi wreszcie pomocniczo, że jeśli błędy i naruszenia popełnione przez Sąd nie doprowadzą do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji, powinny one przynajmniej skłonić Trybunał do uchylecia lub obniżenia grzywny nałożonej na wnosząca odwołanie łącznie i solidarnie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Paris (Francja) w dniu 12 listopada 2009 r. — Ville de Lyon przeciwko Caisse des dépôts et consignations

(Sprawa C-524/09)

(2010/C 37/36)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ville de Lyon

Strona pozwana: Caisse des dépôts et consignations

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy udostępnienie lub odmowa udostępnienia informacji, o których mowa w pkt 12 załącznika XVI do rozporządzenia (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. ⁽¹⁾ leży wyłącznie w gestii centralnego administratora, czy również w gestii administratora rejestru krajowego?
- 2) Jeżeli czynności te leżą w gestii administratora rejestru krajowego, to czy informacje takie należy uznać za „informacje dotyczące emisji do środowiska” w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. ⁽²⁾, co do których nie można podnieść zarzutu „poufności informacji handlowych lub przemysłowych”, czy też ich udostępnianie podlega szczególnym regułom dotyczącym kwestii poufności?
- 3) Jeżeli zastosowanie mają szczególne reguły dotyczące kwestii poufności, to czy wykluczona jest możliwość udostępniania takich informacji przed upływem okresu pięciu lat, czy też termin ten dotyczy jedynie pięcioletniego okresu rozdzielania uprawnień na podstawie dyrektywy 2003/97/WE z dnia 13 października 2003 r. ⁽³⁾?
- 4) Jeżeli zastosowanie ma wskazany termin pięcioletni, to czy art. 10 rozporządzenia nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. pozwala na jego wyłączenie i czy wyłączenia takiego można odmówić jednostce samorządu terytorialnego, która wnosi o udostępnienie tych informacji w celu zawarcia umowy w przedmiocie zlecenia świadczenia usług użyteczności publicznej w zakresie zaopatrzenia miasta w energię cieplną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 386, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającą dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. 41, s. 26).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).